

[Ministeren for offentlige arbejder]

ge arbejder, et emne, som justitsministeren har været inde på, så er jeg i stand til nu efter 3 år at erklære, at noget sådant findes ikke i dag. Der er altså ikke nogen mangel på dette område, men det er selvfølgelig en lidt negativ måde at sige det på, og jeg vil gerne sige det stærkere og mere positivt: der er en overordentlig tæt og grundig rapportering fra generaldirektoratets side, og jeg mener derfor at kunne sige, at skulle der være noget at klage over, er ansvaret i så fald helt klart placeret hos ministeren, dels fordi han har siddet der længe nok, dels fordi han altså er overordentlig velinformeret.

Jeg kunne godt tænke mig her at fortælle, at i nogle af vore nordiske broderlande – det gælder i hvert fald Sverige og Norge – har man mellem ministeren for offentlige arbejder, den stedlige trafik- eller kommunikationsminister, og generaldirektørerne for de to store etater styrelser, der er politisk udnævnt af de pågældende ministre, og de to generaldirektører i henholdsvis Sverige og Norge rapporterer til formanden for den respektive styrelse og altså slet ikke til ministeren.

Men det system, vi har her i landet, og som jeg ikke agter at stille noget forslag om at ændre på, fungerer for tiden – og i årene fremover, regner jeg med – nær det perfekte. P&T er i dag under en yderst kompetent og fuldt troværdig ledelse, og det er på denne baggrund, jeg har kunnet give dette indlæg til besvarelse af forespørgslen en meget optimistisk tone, men også, hvad jeg mener er realistiske oplysninger og realistiske forventninger.

Forhandling

Formanden:

Forespørgeren vedrørende forespørgsel nr. F 1, hr. Maisted, har ordet.

Maisted (FD):

Jeg takker selvfølgelig for ministrenes svar, og jeg må sige til ministeren for offentlige arbejder, at det glæder mig, at vi har nær det perfekte på postområdet i dag. Det er altså konklusionen fra ministerens side, at når det går så fint i dag, så skyldes det en vågen presse og den kommissionsdomstols undersøgelser, der har ført til, at man er vågnet op og har fået gennemført en etat, der fungerer perfekt.

Men den debat, vi skal føre her, drejer sig jo om politikernes ansvar først og fremmest, for det er klart, at det ikke er medarbejderne i etaten, man skal angribe, men det er et spørgsmål om det politiske ansvar, altså ministrene, der har ansvaret for, at tingene fungerer.

Ministeren for offentlige arbejder bemærkede om tillægsbevillinger, at så havde folketinget overtaget ansvaret. Her vil jeg godt gøre ministeren opmærksom på, at grundloven er vedtaget ved en folkeafstemning og ikke kan redigeres om af et hvilket som helst folketingsflertal, som det passer det. Det er nemlig det væsentlige i denne sag, at man ikke lige pludselig selv kan begynde at skrive grundlov her i folketinget; man er forpligtet til at overholde det, den danske befolkning har vedtaget ved en folkeafstemning.

Så vil jeg godt sige til ministerens bemærkninger om private virksomheder, at dér burde ministeren have læst indlægget fra hr. Poul Hansens bisidder, højesteretssagfører Søby, som fastslog, at hvis der havde været tale om private virksomheder med et sådant regnskabssystem og en sådan udøvelse af virksomhed, så var de gået ind i adskillige gange. Jeg glæder mig selvfølgelig over, at man i dag kan rose denne etat, men denne etats forsømmelser er jo, som jeg indledningsvis sagde, kun et eksempel på organisationernes tyranni, institutionernes magt og deres mulighed for at manipulere med politikere, sådan at de glemmer deres ansvar.

Jeg takker for justitsministerens svar, som klart fastslår, at en minister selvfølgelig er ansvarlig, i det øjeblik han påtager sig opgaven at være minister. Om der så er den ene eller den anden begrundelse for, at man skal rejse rigsretssag, skal jeg ikke kunne bedømme. Jeg er ikke jurist, men jeg ved i hvert fald én ting, og det er, at hvis det hænger sådan sammen, at langsommelighed i behandlingen af denne slags sager automatisk giver ansvarsfrihed, så er der noget galt. Så kan befolkningen selvfølgelig med rette spørge: hvordan skal vi forhindre, at politikere, organisationer og offentlige institutioner smider milliardbeløb ud ad vinduet, uden at man kan placere et ansvar hos nogen mennesker?

Det nærmeste, man er kommet til at placere et ansvar, er over for en generaldirektør, som først placerede et ansvar hos en postdi-